

OVERWEGING VIERDE ZONDAG VAN PASEN, ST. BONIFATIUSPAROCHIE, ALMERE, 8 MEI 2022 (Hand. 13,14.43-52; Openb. 7,9.14b-17 en Joh. 10,27-30)(C)

Dit weekend, op de vierde zondag van Pasen, is roepingenzondag. We mogen daarbij zeker niet denken dat dit alleen slaat op de roeping tot het priesterschap of het religieuze leven, die roepingen zijn natuurlijk belangrijk, maar het begrip roeping is veel breder. Immers, allen zijn wij geroepen om te luisteren naar Gods woord. Jezus zegt het uitdrukkelijk: ‘Mijn schapen luisteren naar mijn stem en Ik ken ze, en ze volgen Mij.’ En daarop volgen woorden als ‘eeuwig leven’ en ‘niet verloren gaan’. Maar ten minste even belangrijk is dat wij ons afvragen of we onze roeping navolgen. Of we dus echt naar Jezus luisteren. Dan horen we woorden van liefde en vrede. Woorden die Hij ons heeft voorgeleefd, want Hij had liefde voor alle mensen, voor tollenaars en zondaars, voor armen en rijken, voor blinden en kreupelen. Niemand liet Hij verloren gaan, en niemand kon Hem van zijn schapen beroven, want ‘Ik en de Vader zijn één’, zei Hij.

En misschien zeggen of denken we nu: Hoe kunnen wij nu geroepen zijn! Wij zijn niet meer die vitale kerk van vroeger, maar een heel kleine minderheid voor wie niemand nog aandacht heeft, naar wie alleen maar meewarig gekeken wordt.

Maar oud of niet, klein groepje of niet, we zijn geroepen om te luisteren naar Gods, naar Jezus’ woord. Bij alles wat we doen en denken en bij alles waarmee we te maken hebben moeten we ons dus afvragen: Wat zou Jezus doen in die omstandigheden? Hoe zou Hij in deze oorlogsdagen in Oekraïne of waar dan ook reageren op vreemdelingen en vreemden? Zou Hij ook mensen uitstoten, zoals wij soms doen? Zou Hij ook zeggen: Het zijn mijn zaken niet? En wat zou Hij doen als Hij tegenslagen had? Zou Hij meewerken met wat wij op touw zetten?

Het zijn maar enkele omstandigheden waarmee we te maken hebben, en waarbij we ons wellicht maar weinig vragen stellen. Terwijl we dat juist wel zouden moeten doen, alleen al door ons af te vragen hoe we de weg van Jezus kunnen gaan. En die weg kennen we goed genoeg: dat is een weg van liefde, vrede en vreugde voor alle mensen, en dat is evenveel houden van onze naaste als van onszelf. Deze weg is ons niet onbekend. Maar toch lukt het de mensheid maar niet om die echt consequent te volgen.

Ik werd deze week getroffen door wat de historicus en programmamaker Hans Goedkoop op woensdagavond 4 mei in de Nieuwe Kerk in Amsterdam zei bij gelegenheid van zijn 4- mei rede. Hij zei: ‘Wij vallen door de tijd. Het lijkt wel weer 1939’. En hij drukte de aanwezige hoogwaardigheidsbekleders op het hart dat het ook nu aankomt op ‘ons morele kompas voor goed en kwaad’. De dubbele moraal van bedrijven en instanties, enerzijds steun aan maatregelen tegen de agressor en anderzijds voor zichzelf een uitzondering vragen of de sancties niet kunnen uitvoeren omdat de wet dat in de weg zit. Het zijn allemaal tekenen dat er iets schort aan het morele kompas van velen.

Het morele kompas van goed en kwaad. Ik denk dat het daar om draait. Een kompas dat elke christen zou moeten hebben en dat zeker elke priester en religieus zou moeten hebben. We kennen genoeg voorbeelden van situaties waarin dat kompas ontbrak of haperde, met grote schade aan het kind dat aan de zorg van die frater, broeder of zuster was toevertrouwd, aan de volwassene die vertrouwen stelde in die zielzorger en zich bij hem kwetsbaar opstelde en niet in de laatste plaats aan de kerk.

Maar om die weg van Jezus te gaan en om ons kompas te ijken opent Jezus onze ogen, zodat we zien hoe onze naasten het maken. En Hij opent onze oren, zodat we luisteren naar onze medemensen. En Hij opent ons hart, zodat we in vreugde en in pijn meevoelen met de mensen om ons heen. Want Jezus doet ons verder kijken dan onszelf, meer horen dan onszelf, meer voelen dan onszelf. Hij is de perfect geijkte naald van het kompas.

En dan is geroepen worden breder, want die roeping houdt niet op wanneer deze dag voorbij is, elke dag worden we geroepen om te luisteren naar Gods, naar Jezus' woord. Niet een beetje, maar in heel ons doen en denken. Maken we daar tijd voor, of hebben we alleen tijd voor onszelf?

We zouden ons daarbij ook kunnen spiegelen aan Paulus en Barnabas. Zij zijn echt een voorbeeld voor ons. Zij luisterden naar de stem van Jezus, en droegen zijn woorden en daden uit, ook als ze tegengewerkt werden. Net als wij hoorden ze maar bij een heel klein groepje, maar ze werden daar niet moedeloos door, integendeel, vol overtuiging droegen ze de boodschap van Jezus uit. En wanneer ze door jaloerse tegenstanders uit de stad werden weggedreven, 'schudden ze het stof van hun voeten', hoorden we in de eerste lezing. En daarmee zeiden ze: 'Trek uw plan. Ga de roemloze weg die jij wil gaan, wij gaan de weg van liefde, vrede en vreugde, en van leven in eeuwigheid. En daar zullen jullie ons niet van beroven, want God, want Jezus is met ons, voor tijd en eeuwigheid.' Wat zou het goed zijn als roepingenzondag ons diezelfde weg zou doen gaan. Als we dus zouden luisteren naar Jezus' stem en zijn morele kompas van goed en kwaad in al ons doen en laten zouden volgen. De wereld heeft zo'n hoogstaande moraal heel hard nodig.
Amen.